

Innehåll

Introduktion

Öppningssession

- Mr Bruno GONCALVEZ, deltagare från 3.e Mötet, Portugal
- Ms Marie-Josée JACOBS, Familj- och integrationsminister, Luxemburg
- Mr Christian DUPONT, Minister for the Civil Service, Social Integration, Urban Policy and Equal Opportunities, Belgium
- Ms Ursula HAUBNER, Federal Minister for Social Security, Generations and Consumer Protection, Austria
- Ms Odile QUINTIN, Director General, European Commission, DG Employment, Social Affairs & Equal Opportunities,

Uppföljning av debatterna på det redje mötet, kring fyra punkter:

- Anställning och praktik
Mr Jozef NIEMIEC, Confederal Secretary, European Trade Union Confederation
- Diskriminering och rasism
Ms Cherry SHORT, Centre for Racial Equality, United Kingdom
- Liberalisering av tjänster
Mr Raymond MAES, European Commission, DG Employment, Social Affairs & Equal Opportunities
- Stöd för strukturer och mekanismer som ska bekämpa fattigdom och social marginalisering
Ms Judit RÉZMÜVES, Vice President of the Social Protection Committee

Situationen i medlemsstaterna och presentation av Eurobarn (Eurochild)

Workshops

- Utsagor
- Grundtankar och idéer
- Sammanfattningar
- Rekommendationer och frågor

Debatt – kommentarer och svar

- Mr Jerome VIGNON, Director, Directorate-General Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, European Commission
- Mr Tom MULHERIN, President of the Social Protection Committee
- Ms Brigitte WEINANDY, Ministry for Family and Integration (Luxembourg), member of the Social Protection Committee
- Mr Johan VANDENBUSSCHE, Ministry for the Civil Service, Social Integration, Equal Opportunities and Metropolitan Policy (Belgium)
- Ms Edeltraud GLETTLER, Director for European and International Affairs at the Federal Ministry of Social Security, Generations and Consumer Protection, member of the Social Protection Committee (Austria)
- Mr Ludo HOREMANS, Vice President of EAPN

Slutledningar

- Ms Marie-Josée JACOBS, Minister for Family and Integration, represented by Ms Brigitte WEINANDY of the Ministry, Luxembourg
- Ms Maria MARINAKOU, President of EAPN
- Professor Gaston SCHABER, Chairperson of the 4th Meeting

Administrativ summering av 4:e Mötet

”Det viktigaste är att delta”

Det här - banala eller trösterika - citatet från Pierre de Coubertin har fått en ny legitimitet, det reflekterar på ett korrekt sätt en konstant refräng från delegaterna: det viktiga är att delta i de Europeiska Mötena, för att säga vad fattigdom är, för att säga att fattigdom inte är en hemsk oundviklighet, det finns ingen skuld kopplad till det, och att människor som är fattiga inte bara kan göra sin röst hörd utan också analysera och gå till handling.

Deras vittnesbörd vid det här Mötet gjorde det möjligt att vända sig mot bilden av fattigdom - den som skapats av dem som uthärdar den, och den som skapats av andra.

Enhällighet

Den enhälliga åsikten var att bilden av fattigdom ofta är stereotyp och till och med grovt förvrängd, och att media tenderar att ta sig an den från en sensationell och säsongsbetonad synvinkel.

Enhällighet nåddes nästan om att de nuvarande NAP (National Action Plans) var otillgängliga, och att människor som upplever fattigdom måste vara inblandade i dem, från utveckling till utvärdering. En dialog har kommit i gång i vissa medlemsstater och behöver bara utvecklas vidare.

En allmän enighet nåddes om att bra tillämpningar kan hittas; att olika nyckelkontakter och journalister kan bli allierade i kampen mot fattigdomen, det finns alltid människor med etiska normer som kan förstå vad fattigdom är; och att många nyckelkontakter och aktörer skulle tjäna på att tränas av ”erfarenhetsexperter” som man har börjat göra i Belgien.

Ämnen som inte är avslutade

Olösta frågor från tidigare möten – jobb, diskriminering och rasism, liberalisering av tjänster och stöd fattigdoms bekämpande mekanismer och nätverk – blev klargjorda och uppdaterade, men har ännu inte blivit fullt undersökta.

Tillgång till anställning förblir ett akut problem; men det är inte längre bara de arbetslösa som är fattiga, utan också de som arbetar: **14 miljoner arbetande är fattiga i Europa**. Det är en förbryllande siffra som kastar allvarliga tvivel över sloganen som ”med arbeten och tillväxt angriper man fattigdomen”. Större tillväxt och fler arbeten betyder inte mindre fattigdom. Om dessa upptäckter skulle bekräftas har Kommissionen lovat att vidta åtgärder mot regeringarna.

Fackföreningarna är fullt involverade i kampen mot fattigdomen, i samarbete med alla de sociala och politiska aktörerna. Den absoluta nödvändigheten att införa en minimiinkomst placerades stadigt i första rum, med eftertryckligt stöd av den Europeiska Kommissionen.

Social marginalisering är ännu värre för immigranter och minoriteter

Kampen mot fattigdom kan inte skiljas från kampen mot diskriminering och rasism som, kommissionen påpekat, handlar om rättigheter för lagliga immigranter i Europa.

Liberalisering av tjänster var ett annat bekymmer: Medan debatten om begreppet tjänster med allmänt intresse pågår, och det finns en europeisk referens till universella tjänster som att folk måste ha råd med elektricitet och vatten, är faktumet att inga av dessa tjänster är

liberaliserade. Europa kan bara påminna regeringar om behovet att fullfölja deras föreskrivna ansvar för tillgången av ”universella varor”.

Och sociala tjänster och hälsovårdstjänster? Det fanns en allmän överenskommelse om att sociala tjänster och hälsovårdstjänster inte skulle falla inom det europeiska direktivet om tjänster i den interna marknaden.

Att bygga effektivare nätverk för att bekämpa fattigdom, särskilt genom bättre finansiering, behövs fortfarande.

Medverkan av fattiga människor?

De franska och holländska avslagen av konstitutionsförslagen är inte så mycket en törn för Europa som det är ett misslyckande att kommunicera och informera, och en påminnelse om vikten av den lokala ”öga mot öga” nivån i ett stadigt expanderande Europa. Den här nivån av beslutsfattande och medverkan är mycket viktig i kampen mot fattigdom.

Ett frivilligt samhälles (cirkulations-) system som sprider sig från den lokala till den europeiska nivån existerar eller utvecklas i kampen mot fattigdom: nätverk som möjliggör ett tvåvägs upp- ned flöde utvecklas; de är än så länge underutvecklade, men behöver bara stärkas för att konsolidera en dialog som är på väg. Främja medverkan innebär också att bilda strukturer och mekanismer för att uppmuntra cirkulationen av hjärteblod genom (sammansatta-) kroppen.

En dialog måste upprättas med Europa, men också med nyckelkontakter och lokala politiker, som också skapar bilden av fattigdom, och kan skildra det negativt genom siffror eller positivt genom att förverkliga gemensam policy.

På lokal nivå, frivilliga nätverk, pågående dialog mellan människor som lever i fattigdom, deras organisationer och policy skapare, expertis och erfarenhet är grunderna i en ny solidaritet baserad på ett socialt Europa där kampen mot fattigdom förs in i alla områden där det finns uteslutning: det här är vad som sades och vad som hände på det 4:e Mötet. Alla deltagarna lärde något av varandra, alla har något att ge, alla kan och vill bidra till att bygga ett mer rättvist samhälle.

Så var finns hindret?

Troligen någonstans i mitten:

- Träna Socialtjänstens praktiserande läkare och utbildare i hur man samarbetar
- Bygga upp medvetenheten inom den främre linjens administration
- Tveksam likriktning, dvs. För lite integration av aktörer som också påverkar skapandet av fattigdom, som domstolsväsendet, utbildningssystemet (från grund- till special utbildning), tillhandahållare av omsorg, kollektivtrafik, stadsplanering och utveckling... för att nämna några av de mest uppenbara.
- Skingra fruktan att sjunka ner i fattigdom: manipulerade av ytliga, sensationssökande, vinstdrivna och inte alltid fria medier, vill medeleuropén fortsätta att tro att de är trygga från fattigdom. Men det är en vanföreställning som inte står emot chocken av att bli fattig, vilket visar hur tunn linjen är mellan social inbegripning och social marginalisering, det ger inte medeleuropén några tvivel om att de kan bli morgondagens uteslutna.

Den mest framstående förnyelsen på det 4:e Mötet är att ha öppnat dialogen mellan "ambassadörerna" för människor som lever i fattigdom och "inbjudna gäster", nyckelkontakter på officiella och beslutsfattande nivåer. De tycker enträget att dialogen måste fortsätta, att "bättre förståelse kommer genom samtal öga mot öga" och att europeiska Lissabon Strategin måste fortsättas.

Fattigdom är...

När alla, familjen och samhället vänder dig ryggen

Ett hårt liv

Att aldrig kunna planera och fatta beslut

Att inte riktigt leva, bara existera

Att förlora din värdighet

Att för varje dag bli mer isolerad från samhället.

Det värsta av allt är att inte ha några rättigheter, bara skyldigheter.

Utdrag från videon från det 3:e mötet

Introduktion

Första halvan av 2001, under Belgiens ordförandeskap i Europeiska Unionen, satte ministern för social integration, Mr Vande Lotte, i gång idén om ett europeiskt möte med människor som lever i fattigdom på ämnet ”Vi deltar också i Europa”. Det planerade Mötet kopplades ihop med EU:s Lissabonstrategi, som det beslutats om år 2000, och fokuserade på att utrota fattigdomen i EG till år 2010. Strategin konsoliderades på toppmötet i Nice år 2002 med mål som inkluderade **mobilisering av alla relevanta samhällskroppar, inklusive människor som lever i fattigdom.**

I december 2001 hölls, i Bryssel, det första av dessa Europeiska Möten med människor som lever i fattigdom, som en två dagars diskussion mellan delegater från olika EU-länder om deltagande mot bakgrund av ämnen som bostäder, arbete, inkomst och hälsa. Mot slutet av Mötet ville delegaterna att utbytesprocessen skulle föras framåt, den belgiske ministern lovade då att organisera ett andra Möte.

År 2003 tog det grekiska ordförandeskapet initiativet och stödde idén om återkommande Europeiska Möten. Delegationerna återvände till Bryssel för att tala om deltagande och särskilt att identifiera hinder och incitament för deltagande. Vikten av att människor som lever i fattigdom involveras i förverkligandet av Lissabon strategin klargjordes: bra deltagandepraxis förbättrar relevansen för besluten och förverkligandet av processer. Ett 3:e Möte hölls under det irländska ordförandeskapet år 2004, målet var bra deltagandepraxis. Dialogprocessen konsoliderades och Mötena blev en del av den europeiska agendan.

Det här året tog Luxemburgs ordförandeskap över initiativet. De var värdar för det 4:e Mötet, på ämnet: Bilder av och uppfattningar om fattigdom.

Målsättningar med det 4:e mötet

Sammanhanget för dessa Möten är EU:s strategi för inbegripande, baserad på den öppna metoden för samordning med de Nationella handlingsplanerna för inbegripande (NAPs Inclusion) som en central komponent.

Bilder och uppfattningar om fattigdom, varför detta ämne?

På de europeiska Mötena 2001 och 2003, togs ämnet uppfattning om fattigdom upp så ofta att man måste ägna sig åt det. Det 4:e Mötet skall därför utforska temat **bilder och uppfattningar om fattigdom**, och den inverkan dessa uppfattningar har på utvecklingen och förverkligandet av den europeiska inbegripande strategin, avsikten är att göra det möjligt för de som formar dessa åsikter att bidra till kampen mot fattigdom och social marginalisering.

Målsättningar med det 4:e Mötet:

- Att utveckla en kreativ lärdomsprocess och ett forum för diskussion där deltagarna kan dela med sig av sina erfarenheter av deltagande, och på så sätt engagera sig mer i samhället.
- Att höja deltagarnas förmåga att bidra till NGO:s arbete med att bekämpa fattigdom och social marginalisering och att engagera sig med representanter för offentliga myndigheter och andra aktörer.

- Att främja inblandning av människor som lever i fattigdom och uteslutning, genom de organisationer de deltar i, i utvecklingen, förverkligandet och utvärderingen av de nationella handlingsplanerna för inbegripande¹.
- Att EU-institutioner ska känna större förpliktelse att få människor som lever i fattigdom och uteslutning att engagera sig, genom de organisationer de deltar i, i praxisskapande och praxisförverkligande, på alla nivåer.
- Att ta ett steg framåt i dialogen mellan människor som lever i fattigdom och social marginalisering och representanter för europeiska institutioner, praxisskapare och andra relevanta aktörer, i kampen mot fattigdom och social marginalisering.

Mötet är inte ett substitut för det arbete som utförs av de många organisationer och nätverk som arbetar vid sidan av människor som lever i fattigdom; det är snarare ett erkännande från det europeiska ordförandeskapet av vikten av att människor som lever i fattigdom och social marginalisering gör sin röst hörd, och en illustration av vikten av deras engagemang med strukturerade nätverk som underlättar deras inblandning i beslutsfattande processer som formar samhället.

För att organisera det 4:e Mötet,

- förde Luxemburgs ordförandeskap samman en organisationskommitté bestående av representanter från Luxemburgs familje- och integrationsministerium, regeringarna i Belgien och Österrike (som ska hålla ordförandeskapet i EU första halvan av 2006, och som ska vara värd för det 5:e Mötet), Europakommissionen, EAPN, ATD Fourth World och FEANTSA.
- Koordinatorer utsågs i varje medlemsland för att hjälpa till med att planera Mötet och för att garantera att delegaterna var ordentligt förberedda..
- EAPN fick uppgiften att stötta genom att utarbeta innehållet, metodiken och de praktiska arrangemangen för det 4:e Mötet.

Tiden och resurserna som tilldelades de nationella grundarbetena är något nytt i Mötenas organisation, och gav avslöjande resultat.

¹ Acronym: NAPs

Öppningssession

Mr Bruno GONCALVEZ, deltagare på det 3:e Mötet (Portugal)

Jag skulle vilja börja med att erinra mig att personen som förra året hade den uppgift som nu jag har, avslutade sitt anförande med dessa ord: ”*Vi är alla ambassadörer för våra egna länder, och jag är säker på att vi alla är stolta över den rollen.*” Alla vi som är här i dag har ett stort ansvar. Vi representerar inte bara våra länder, vi är talespersoner för våra egna samhällsklasser, grupper och alla de på vår kontinent som lever i fattigdom och social marginalisering, och som i allmänhet är ohörda.

Vittnesmålen från europeiska medborgare som lever i fattigdom visar storleken på den uppgift som måste utföras, inte bara av oss utan också av NGO:s, praxisskapare i varje medlemsstat och Europakommissionen. Ska sanningen fram är det ett ansvar för alla medborgare, utan undantag. Endast genom att arbeta tillsammans på detta sätt kan vi infria målen som framlades av Lissabon rådet år 2000, förverkligat av den europeiska ”Socialt inbegripande”-strategin för att få en avgörande inverkan på utrotandet av fattigdom till år 2010.

Den europeiska strategin om socialt inbegripande fordrar att varje medlemsstat skapar en nationell handlingsplan för socialt inbegripande, som ett verktyg för att förverkliga strategin. Det här året har vi nästan nått halvvägs till vår deadline för att utrota fattigdomen. Frågan är: Vad visar utvärderingen? Räcker det som gjorts hittills för att infria målen för år 2010? **Är 69 miljoner fattiga en tillräckligt chockerande siffra för att mobilisera det europeiska samhället?** Eller måste siffran stiga ännu mer för att EU ska göra kampen mot fattigdom till en riktig prioritet? Detta inte sagt för att utså en känsla av undergång och dystyret; jag vill bara att vi alla ska fråga oss om vi är på rätt spår.

Jag är portugis, rom och europé.

Jag säger detta av ett skäl: Jag är medlem av en gemenskap som finns i varje land i EU, och som påverkas av utvidgningen. När Bulgarien och Rumänien blir medlemmar år 2007 finns det ungefär 10 miljoner romska medborgare i EU. I verkligheten har romerna alltid haft den här europeiska dimensionen, långt innan Romfördraget, och långt innan de nuvarande gränserna drogs. Vi har funnits i Portugal och Europa i 500 år; vi har alltid varit ett kringflyttande folk, alltid letat efter nya horisonter, och upplevt den värsta fattigdomen och sociala uteslutningen. Tragiskt nog är vi inte de enda som kämpat i så många för våra rättigheter och vårt medborgarskap, och blivit förvägrade dem.

Den Europeiska Unionen med 25 länder (snart 27) erbjuder oss möjligheter till ökad rörlighet och socialt inbegripande genom arbeten, bostäder, hälsovård, utbildning och deltagande i samhällslivet. Men det finns mycket mer att göra.

Jag tror att bara ett socialt Europa som garanterar rättigheter, respekt för de fundamentala principerna om ett anständigt liv för alla, oavsett land, etnicitet, religion eller kön, kan ge fullt medborgarskap. Det är vad jag förväntar mig av Europa- ett Europa som verkligen garanterar lika rättigheter, och möjligheten för alla medborgare att delta i alla livets aspekter, att deras röst kan nå lokala, nationella och europeiska strukturer. Denna respekt samt kommunikation är det enda sättet att åstadkomma ett riktigt socialt Europa.

Dessa möten är en möjlighet för alla dem av oss som lever i fattigdom och social marginalisering. I två dagar är vi rösten för de grupper som aldrig har trott eller vågat tro att deras röster ska höras i deras länder, ännu mindre höras i Bryssel.

Vi kan inte utse oss själva till att tala för alla fattiga och uteslutna. Vi har inte den legitimiteten, men vi blev på ett demokratiskt sett utsedda i massmöten i våra länder. Vi har möjligheten att delta i det här Mötet, kanske för den enda gången i våra liv. Men det ger oss också plikten att efter det 4:e Mötet göra vårt yttersta för att se till att processen fortsätter. Det är vår plikt att öva påtryckningar, att betona för alla politiska ledare, på alla nivåer, vikten av kontinuitet i deltagandeprocessen, att förverkliga hejramsans från de tidigare Mötena: Vi deltar också i Europa!

Jag skulle vilja framhäva hur relevant årets tema ”bilden av fattigdom” är. Det är mycket svårt att bekämpa fattigdom och främja inblandning av alla aktörer när en stor del av det europeiska samhället fortfarande har en negativ bild av fattigdom och fattiga människor. Det är mycket svårt att få människor som lever i fattigdom att tro att deras omständigheter kan förändras. De utsätts ständigt för skuld känslor: det är deras fel att de är fattiga, det är deras fel att de är i den situationen.

Kampen mot fattigdom är ett dagligt arbete för oss alla. För att skapa förhållanden som främjar kampen för utrotandet av fattigdom, är det nödvändigt att visa att fattigdomen har ett annat ansikte, ett ansikte som visar att en annan värld är möjlig. För att kunna göra det måste vi först tala ut, förstå varandra, skingra de illusioner i de fördomar och stereotyper som marginaliserar alla de som av något skäl har hamnat i fattigdom och social marginalisering.

Jag skulle vilja lämna er med ett romskt ordspråk:

”Du kan rida en häst bakvärd, men hästen går alltid framåt.”

Europa kan byggas, men bara om vi alla hjälper till.

Ms Marie- Josée JACOBS, Familje- och integrationsminister, Luxemburg

För ett år sedan hade jag äran att vara inbjuden till öppningssessionen av det ”3:e Europeiska Mötet för människor som lever i fattigdom”, organiserat av det irländska ordförandeskapet av EU. I mitt anförande till deltagarna i det 3:e Mötet i Maj 2004, informerade jag dem om mitt projekt att ta över 2005 genom att organisera ett 4:e Möte under Luxemburgs ordförandeskap av EU. Jag tror att jag kan säga att det här 4:e Mötet vittnar om att sådana här händelser börjar institutionaliseras som en väsentlig komponent i samhällets sociala inbegripnings process.

Det är möjligt för Luxemburgs ordförandeskap att bidra till den institutionaliseringen tack vare det betydande stödet det har fått. Det stödet har kommit från Belgiens regering och Österrikes regering, och från Europeiska Kommissionens Arbete och Sociala Affärs direktorat. Alla dessa vill jag tacka för deras engagemang för det 4:e Mötet.

Precis som föregångarna ägnar sig det 4:e Mötet åt en av de gemensamma målsättningar som EU antog i kampen mot fattigdom. Den målsättningen erfordrar att alla relevanta organisationer mobiliseras, och medlemsstaterna erfordras att främja att människor som lever i social marginalisering själva uttrycker sig om sin situation och den politik som påverkar dem.

Jag har organiserat det 4:e Mötet för att visa mitt engagemang för den här målsättningen, ett engagemang som baseras på djup övertygelse. Så här formulerades det av Professor O' Cinnéide på University of Maynooth på Irland, som var ordförande för det 3:e Mötet. *"Politiska strategier med de bästa av avsikter och med den bästa informationen kan inte hävda att de utvecklar någon policy, program eller praxis för att bekämpa fattigdom utan att veta vad det innebär att vara fattig, eftersom de enda som kan tala om det är de personer som själva lever i fattigdom."*

Ms Quintin talade i samma anda på det 3:e Mötet, när hon sade, *"tiden när policys kokades ihop av en handfull tjänstemän som "visste" vad som var bäst är över. Idag fäster man mer vikt vid vad de berörda människorna tycker när man fattar politiska beslut"*

Under det två dagar långa Mötet, får medlemmarna av de många nationella delegationerna tillfälle att tala som ambassadörer för EUs underprivilegierade medborgare, vars antal fortfarande är ett bekymmer.

Temat som kommer att undersökas är bilden av fattigdom och på den inverkan som bilden har på riktlinjer om inbegripande.
Ett sånt brett ämne!

Jag vill börja mina inledande kommentarer med två citat från Paul Ricoeur, den store franske filosofen, som gick bort sent i maj.

Det första citatet avslöjar Paul Ricoeurs humanism, *"Den kortaste vägen från dig till dig själv är via någon annan"*.

Det andra citatet sammanfattar ämnet för det 4:e Mötet: *"Andra människors uppfattningar kan befria oss, men de kan också fångla oss"*

Människor som lever i fattigdom och social marginalisering är ofta fångslade av de bilder av dem som skapats av andra människors uppfattningar, sådana uppfattningar som skapats av människor som inte vet vad fattigdom är.

Under förberedelserna för det 4:e Mötet, sammanställde EAPN ett dokument av kommentarer på vissa ämnen som delegater gjort under de tre tidigare Mötena. I den sammanställningen hittade jag denna enkla men ändå sanna mening *"Bilden av de fattiga är felaktig"*.

Mycket ofta, alltför ofta, blir de fattiga en stereotyp. Låt mig illustrera dessa negativa porträtt med ett exempel som jag, som minister för garanterad minimiinkomst, är bekant med.

Sedan 1986, har Luxemburg haft rätt till en garanterad minimiinkomst, vanligtvis betecknad med dess franska förkortning, **RMG**. Det är en grundläggande princip för demokratisk legitimitet att personer utövar sitt medborgarskap och deltar i samhällslivet genom att förfäktas sina rättigheter. Men, 19 år efter att den skapades, bär rätten till garanterad minimiinkomst fortfarande på en social etikett. Sådana etiketter är en attack på identiteten på de som hävdar sin rätt till en garanterad minimiinkomst; de blir brännmärkta som "RMGare" (bidragstiggare). Den här statusen stigmatiserar dem och förvränger uppfattningen om de sociala realiteterna.

Att degradera människor som hävdar sin rätt till garanterad minimiinkomst till "RMGare" är att inordna dem i en tydlig kategori av människor, trots att de är en blandad grupp, precis som alla andra.

Att betrakta individen bara som en "bidragstiggare" ifrågasätter hans identitet och självbild: en aspekt av hans situation, nämligen otillräckliga tillgångar, bestämmer vem han är på alla

sätt! För att felcitera Paul Ricoeur, ”Andra människors uppfattningar fångar personen i bilden av att han är en ”RMGare”. Många av er lider av att ha blivit fångade på det här sättet. De vet också hur svårt det är att göra sig fri från det: du är en unik individ, olik alla andra, men andra överlämnar dig fortfarande till bilden som ”RMGare”.

Du kan sjunga eller sticka, vara en duktig idrottsman eller spela fiol som Paganini, du är mor, far, syster, broder, engagerad fackföreningsmedlem, bestämd feminist, allvarlig person eller optimist, eller vad som helst..., i andras ögon är du alltid en ”RMGare”, en bidragstiggare.

Jag ska alltid motsätta mig användandet av den termen och bilden den förmedlar, som är nedsättande och avpersonifierande.

Det finns ett skäl till varför Mötet som för oss samman i dag borde kallas ett ”Möte för människor som lever i fattigdom”! Fotografier av deltagarna publiceras på förstasidorna på rapporten från det 3:e Mötet. Det fanns ett skäl för det också! Dessa fotografier avbildar inte abstrakta väsen, utan individer: män och kvinnor, vissa äldre, vissa yngre, människor med olika utseenden och ansiktsuttryck, med särskilda utmärkande kännetecken som gör dem lätta att känna igen. De här fotografierna förmedlar ett kraftfullt budskap: om fattigdom betyder saknad av inkomst och lönande arbete, saknad av social styrka, bemyndigande, deltagande i socialt liv och status, de som är sårbara för det här kan inte sammanfattas som ”de fattiga”. Först och främst, dessa män och kvinnor är ”människor”, och först då är de ”människor som lever i fattigdom och social marginalisering”.

Vid ett tidigare Möte, krävde en delegation att ”Uteslutna människor måste ges en aktiv bild av sig själva, av deras möjlighet att ta initiativ för att förändra sina liv, och tala i associationer”.

Det här kravet uttrycker förkastning av den negativa bilden av fattigdom. Men, kraften i bilderna och framställningarna går mycket längre. De går hand i hand med förklaringar till fattigdom, och påverkar politikens metod att angripa fattigdom.

Forskaren Peter Townsend, som noga har studerat fattigdomsfrågor, gav den här dunkla domen i frågan ”Varje förklaring av fattigdom inkluderar ett underförstått recept på politik”. Därför är det rätt att det 4:e Mötet ägnar sig åt bilderna och uppfattningarna om fattigdom!

I en rapport skriven i oktober 2002 till EU- Kommissionen, mer specifikt till Direktoratet lett av Ms Quintin, postulerar forskaren Serge Paugam, *”Det är mindre troligt att ett land utvecklar ambitiös social politik om många av dess medborgare tror att fattigdom beror på individens oansvarighet och, motsatsen, ett land är mer redo att skänka resurser till kampen mot fattigdom om dess innevånare ser problemet som ett resultat av systematisk orättvisa som dömer de mest utslagna offren till ett enhetligt öde.”*

I det här sammanhanget, är det en glädje för mig att kunna citera ordföranden för det 4:e Mötet, Professor Schaber, som sedan 1974 har studerat förhållandet mellan individer och fattigdom. I en studie om konstant fattigdom som han gjorde för Kommissionen 1982, observerade han att, *”hälften av de tillfrågade pekade på individen som orsaken till fattigdom, den andra hälften pekade på samhället”*.

Hur har de här uppfattningarna om fattigdom förändrats?

Paugam- rapporten från 2002 ger ett svar på den här frågan.

Rapporten visar att i alla de 14 medlemsstater som inkluderades, angav 17 % av de tillfrågade att svaghet är orsaken till fattigdom, medan 31 % ansåg att orättvisa var orsaken.

Skillnaderna i nationella uppfattningar är enorma: 29 % av portugiserna, men endast 8 % av svenskarna ser svaghet som orsaken till fattigdom, och medan 50 % av östtyskarna anser att fattigdom beror på orättvisa, tycker endast 12 % av danskarna samma sak.

Samma rapport fann också att, på det hela taget, de som tror att svaghet är orsaken ökar i antal, medan de som tror att orättvisa är orsaken minskar kraftigt. Allmänhetens allt mer ofördelaktiga uppfattning om fattigdom oroar mig. Det kan tas som en uppmuntran till att försvaga den sociala inbegripningsprocessen. Men inte av mig! Jag är av motsatt uppfattning. I ett EU med 69 millioner människor som riskerar att bli fattiga, och 14 millioner arbetande som är fattiga, behöver vi stärka den sociala inbegripningspolitiken. Vi pratar ofta om den här politiken beträffande kampen mot fattigdom: Att bekämpa omdömeslösa bilder av fattigdom som kan leda till omdömeslös politik för människor som lever i fattigdom borde vara en del av den kampen.

Det här 4:e Mötet strävar efter att göra det.

Mr Christian DUPONT, Minister för statsförvaltningen, social integration, urban politik och Jämställdhet, Belgien

Detta fjärde möte är en nyckelhändelse i den pågående kamp som måste tas upp på europeisk nivå för att låta fattigdomen bli historia. **Infallen** i europeisk integration är fullständigt säkra bevis på att det inte kan bli några hållbara framgångar i europeisk integration om man inte etablerar ett socialt Europa: ett Europa som har grepp om en social utveckling och medborgarnas grundläggande behov – alla medborgare, men framför allt de mest sårbara. Det måste vara en central prioritering i det europeiska projektet. Detta måste uttryckas i varje stadium av unionsprojektet och i Lissabonprocessen, som måste möjliggöra för Europa att kombinera ekonomisk utveckling med miljöskydd och social rättvisa.

Vi håller just nu på att utvärdera och justera den processen. Vid den här viktiga tidpunkten är Belgien på det klara med att processerna måste fortskrida för att undvika en utveckling i olika takt, där fattigdom och social inkludering skulle hamna åt sidan i förhandlingar som nästan uteslutande är fokuserade på ekonomiska frågor.

I kampen för ett socialt Europa kan vi inte hålla tyst om, dölja eller ignorera fattigdomen. Vi måste prata om den för att kunna få bort den. Vi måste komma ihåg att det inte är en skrämmande ofrånkomlighet. Vi måste utrota orsakerna och hylla det extraordinära modet hos dem som, dag ut och dag in, försöker återuppbygga ett normalt liv för sig själva.

Det fjärde mötet ger en möjlighet att ta ett steg in kampen och genom en uppriktig och konstruktiv dialog. Med all ödmjukhet kan jag säga att Belgien har en viss erfarenhet inom detta område. Vår första rapport om fattigdom publicerades 1994. Det vore inte för mycket att beskriva den som en milstolpe i Belgien. Då rapporten producerades i nära samarbete med personer som upplevt fattigdom, har den ökat tempot för kampen mot fattigdom de senaste tio åren. Vi vet att mycket återstår att göra. Efter tio år befinner vi oss mitt uppe i att utvärdera och utveckla processen. Vi arbetar även nu nära människor som är i direkt kontakt med eller upplever fattigdom. Vi siktar på att producera en ny rapport i slutet av 2005 som ska fastställa den politiska agendan för de kommande tio åren. Detta gör också att det fjärde mötet är av speciell betydelse.

Låt oss hämta inspiration från mötet, så att vi kan vända diskussionerna till konkreta aktioner i våra olika arbeten, föreningar eller länder så att de till slut suddar ut fattigdomen.

Ursula Haubner, federal minister för sociala försäkringar, generations- och konsumentskydd, Österrike.

Mötet om människor som upplever fattigdom har nu blivit en del av en europeisk strategi för bekämpning av fattigdom och social marginalisering. Det fjärde mötet är viktigt ur flera synpunkter:

- Mötet fyller en viktig symbolisk funktion genom att synliggöra frågor om fattigdom och social marginalisering på Europainivå.
- Det kan bidra till att nyckelfrågorna kring fattigdomskampen blir till konkreta termer. Det kan också bidra till att viktiga budskap formuleras på politisk nivå.
- Mötena blir ett forum för utbyte och information. Deltagarna och deras organisationer lär känna varandra.
- Mötena ger ett fysiskt uttryck för den centrala aspekten i den europeiska strategin att bekämpa fattigdom och uteslutning genom att mobilisera alla aktörer, inklusive personer som själva upplever fattigdom/uteslutning.

Mötena erbjuder ett värdefullt tillfälle för multilateralt utbyte och att få veta mer om varandra. De europeiska länderna har valt olika strategier för att bekämpa fattigdom. Österrike, t ex, minskar fattigdom bland familjer genom införandet av barnbidrag.

Jag kan försäkra er att det österrikiska ordförandeskapet, den första halvan av 2006, kommer att fortsätta traditionen med dessa Möten, och att vi noga ska uppmärksamma utgången av det här årets Möte.

Det kommande året utmärks av viktiga händelser på europeisk nivå

- Vid slutet av Juni 2005, kommer alla länder att rapportera resultatet av sina NAPs inbegripning som kommer att uppdateras för 2005-2006.
- I Juni 2005, ska alla medlemsstater svara på ett frågeformulär från kommissionen för att utvärdera den öppna koordinations metoden. Alla europeiska nätverk och aktörer borde vara involverade i den här utvärderingen. En del av den här utvärderingen står i relation till mobilisering av alla aktörer och deras samarbete på nationell nivå, som inkluderar människor som lever i fattigdom/uteslutning och organisationerna som representerar dem. Deltagandet av människor som lever i fattigdom bidrar till vikten av utbytet. Kampen mot fattigdom måste baseras på deras erfarenheter.

Förutom den sociala inbegripningsprocessen, ägnas två andra processer åt kampen mot fattigdom.

- Den öppna koordinationsmetoden för adekvata pensioner som räcker till försörjning
- Den öppna koordinationsmetoden för hälsovård och långvård.

Båda processerna måste förstärkas och bli mer effektiva.

Det österrikiska ordförandeskapets prioriteringar för första halvan av 2006 kommer att inkludera en diskussion om nya metoder och målsättningar för socialt inbegripande och socialt skydd. Det här Mötet - sammantaget med nya gemensamma mål- kan skapa rekommendationer om hur man på bästa sätt levererar inbegripningsprocessen.

Min åsikt är att politik för att bekämpa fattigdom och social marginalisering borde följa understödsprincipen och operera på den mest omedelbara nivån, närmast de människor som lever i fattigdom/uteslutning, alltså familjen.

Stater har ett ansvar att skapa en juridisk struktur för att hjälpa familjer och ge dem ett liv fritt från fattigdom och osäkerhet.

Strukturen för en familjepolitik inkluderar åtgärder som:

- Lämpligt finansiellt stöd för att trygga familjeliv
- Skapa och möjliggör en miljö för balans mellan arbete - familj
- Ordna med kvalitet, social service och hälsoservice folk har råd med
- Trygga hög kvalitativ utbildning för barn
- Särskilt stöd för familjer med särskilda behov

Större välfärd kan inte uppnås om inte de omedelbara svårigheterna är lösta. Inbegripandet av människor som lever i fattigdom/uteslutning måste börja på den lägsta nivån. Lokala myndigheter är de första kamraterna för människor som har svårigheter. På den här nivån, är inbegripande ofta ett resultat av personliga kontakter. Problem kan uppstå när myndigheterna saknar den nödvändiga empatin eller stereotyperar människor på ett sätt som inte reflekterar fattigdomens och den sociala uteslutningens verkligheter.

Människor som lever i fattigdom har också svårt att få hjälp av olika orsaker. Dessa svårigheter är ofta relaterade till bilden som ett särskilt samhälle har av fattigdom, ofta skildrad som skamlig och orsakad av personliga fel. Fattigdom är ett multidimensionellt fenomen, och det här är den europeiska strategins princip för att bekämpa fattigdom. Personliga skäl, som låg utbildningsnivå eller hälsoproblem kan förenas med en oförmåga att ha råd med nödvändiga varor och nödvändig service, eller brist på arbeten.

Förutfattade meningar kan inte ge en realistisk bild, och kan resultera i diskriminering av människor som lever i fattigdom och deras själv- uteslutning. Det är därför som jag tycker att ämnet för det 4:e Mötet är så viktigt.

Diskussionerna ska också ta hänsyn till hur vissa bilder och uppfattningar om fattigdom påverkar inbegripandet av NAPs, och hur man ska råda bot på det. Naturligtvis, kommer inte förändringar att ske över natten. Men det är viktigt att diskutera det här ämnet och ta det första steget i den här riktningen på europeisk nivå. Det blir också av särskilt intresse att se vilka skillnader som finns mellan medlemsstater.

För att detta Möte ska bli mer än en enskild händelse, måste alla deltagare sprida resultatet av arbetet i deras organisationer och områden, och fortsätta diskussionen där. Som organisatör av nästa Möte, kommer Österrike att göra sitt bästa för att låta resultatet av det här Mötet föra diskussionen vidare i nästa Möte.

Innan jag slutar, vill jag ta upp ett ämne som diskuterades förra året, som också fanns på agendan för Mötet 2005: liberaliseringen av tjänster, särskilt hälso- och sociala tjänster. Som ni vet, har kommissionen introducerat ett direktiv om tjänster, känt som Bolkensteindirektivet, som täcker alla tjänster av allmänt intresse, inklusive sociala- och hälso tjänster. Men skillnaden mellan sociala tjänster och andra tjänster fanns inte med i beräkningen. Marknaden är mindre viktig när det gäller sociala tjänster som, per definition, är fokuserad på människor och deras behov. Sociala tjänster behöver en personlig, pågående och ansvarsfull relation. Sociala tjänster kompenserar marknadens negativa effekter.

Därför har jag konsekvent förespråkat att hälso- och sociala tjänster ska uteslutas från direktivet, och jag hoppas att det ska bli utgången av debatterna.

Jag är glad att kunna tillkännage att det österrikiska ordförandeskapet ska organisera ett 5:e Möte i Bryssel, tidigt i Maj 2006. Österrike följer traditionen med glädje, och inbjuder er alla här och nu att ta del i nästa års Möte.

Ms Odile Quintin, EU- Kommissionen, General Direktör, DG Sysselsättning (Employment), Sociala ärenden (social affairs) och jämställdhet

För mig, symboliserar det 4:e Mötet unionens åtagande att bekämpa fattigdom. För det första för att fattigdom är ett brott mot mänsklig värdighet och grundläggande rättigheter: Urkunden om de grundläggande rättigheterna erkänner rätten till att ”leva sitt liv i värdighet”. Alla länder måste sträva efter att omsätta detta i praktiken. Det är en av de stora utmaningarna som möter de sociala skyddssystemen. Kommissionen kommer att göra ett tillägg till kampen med ett stundande initiativ om garanterade resurser, inklusive minimiinkomst.

För det andra, för att sociala sammanhang bidrar till tillväxt, välfärd och arbete. Det här är budskapet som unionen antog förra mars med genomgången av Lissabon strategin. De 25 medlemsstaterna måste använda den när de skissar upp sina nationella reformplaner nu till hösten. Toppmötet för stats- och regeringschefer kommer att få en årlig rapport om socialt sammanhang, vilket visar den politiska betydelse som unionen fäster vid de här frågorna.

Sedan december 2001, har de successiva ordförandeskapen i unionen försökt att reflektera detta åtagande genom att stå värd för de här mötena och involvera erkända anti- fattigdoms NGO. EU- kommissionen har alltid stöttat dessa initiativ, som visar det väsentliga behovet att involvera människor som lever i fattigdom i politik som bekämpar uteslutning. Den europeiska koordinationen av nationell policy mot uteslutning baseras på involvering och mobilisering av alla aktörer i dessa policyn.

För att politik ska fungera, måste människor som lever i fattigdom göra sina röster hörda. De franska och holländska folkomröstningarna har just visat att medborgare ställer högljudda krav på att få mer att säga till om. Det finns fortfarande mycket arbete att göra. Trots att några länder har ett utökat deltagande av människor som lever i uteslutning och får konsultation av NGO:s som representerar dem, har vi fortfarande allmänt sett för lite deltagande av människor som lever i fattigdom.

Särskilt medlemsstaterna, tenderar att inte rita upp strategiska ”handlingsplaner” utan att producera enkla beskrivande rapporter. En handlingsplan är inte effektiv om den inte reflekterar löften så detaljerat som möjligt, tuffa målsättningar som tillåter en tydlig kollektiv utvärdering.

Det står klart att ekonomisk nedgång och allt större arbetslöshet radikalt har förändrat fattigdomsbekämpningens politiska kontext. I några länder ökar antalet människor som riskerar att bli fattiga, särskilt bland sårbara grupper. Problem med mental hälsa, alkohol och drogmissbruk fortsätter att fläcka ner och underminera våra samhällen. Diskriminering – mångfaldig i vissa fall – är ett hinder för integration för många människor, särskilt bland dem som tillhör minoritetsgrupper. I många fall återspeglas diskrimineringarna av förvrängda uppfattningar och skildringar, inte minst i media. Rapporten som presenteras i dag far med rätta ut mot de hinder som skapas av dessa skildringar och bilder.

Därför är det viktiga att fortsätta kombinera en allmän metod som bildar en struktur för den europeiska strategin med en målinriktad metod för grupperna med de största svårigheterna, på ett sätt som reflekterar de lokala kontexterna. Då kan man också koppla samman kampen mot uteslutning med kampen mot diskrimineringar, som kan baseras på en omfattande och effektiv reglerande struktur. Det garanterar alla individer, var de än bor i Europa, samma skydd mot

diskriminering, oavsett kön, etnisk eller ras- härkomst, religion, ålder, anlag eller sexuell läggning.

Kommission har faktiskt just avslöjat sin strategi för att minska diskriminering, inklusive mångfaldig diskriminering, de kommande åren. 2007, blir därför det europeiska året för jämställdhet för alla. Men åtgärder som bara fokuserar på att eliminera diskriminering räcker inte för att putta undan hindren som möter somliga minoriteter, särskilt romer. Positiv särbehandling är nödvändig för att åstadkomma betydande förbättringar i deras situation. För att klara det, kommer kommissionen att sätta ihop en arbetsgrupp av stora tänkare för att överväga och rekommendera metoder för att främja samhälles - och arbetslivs- integrering för de här minoriteterna.

Kampen mot fattigdom måste också vara en del av åtgärderna för att modernisera och reformera vårt sociala skydds- system. Det beror på att befäst social marginalisering är en stor utmaning för de här systemen, inte mindre än demografiskt åldrande, till exempel. Så, de här systemen behöver reformeras som en del av en genuint integrerad strategi med ”gemensamma målsättningar” för pensionssystem, kampen mot uteslutning och hälsovårds- system. Det är på väg och kommer att vara klart år 2006.

För att bli framgångsrika, måste reformerna försöka uppnå två parallella mål: att garantera de sociala skyddens effektivitet och ekonomiska livskraft. De sociala tjänsterna har en avgörande roll här. Debatterna har pekat på de svårigheter som i många fall finns att särskilja tjänsternas uppdrag från deras legala status, och utbredd oro för juridisk osäkerhet. Kommissionen arbetar på ett meddelande som ska klargöra den juridiska strukturen som är tillämplig på de här tjänsterna och deras uppdrag.

De tidigare tre mötena klargjorde vikten av att ha tillräckliga ekonomiska och mänskliga resurser för att möjliggöra effektivt deltagande av människor som lever i fattigdom. Men att tillåta den nödvändiga tiden för deltagandet, och en attityd av förtroende och respekt, är precis lika viktiga.

Förhoppningsvis, kommer NGO:s att bli uppmuntrade av den här processen, som kräver att vi alla tänker ut strategier för att bekämpa uteslutning, ger oss själva mål och bidrar till att klara dem. ”Det organiserade medborgarsamhället” kan inte längre nöja sig med att bara vara i opposition, det måste vara en riktig aktör i samhällspolitiken.

Uppföljning av diskussioner från tidigare möten

Några frågor från tidigare möten blev obesvarade, särskilt de om anställning, diskriminering och rasism, liberalisering av tjänster och europeiskt och nationellt stöd för att personer som upplever fattigdom ska få delaktighet. För att uppnå kontinuitet mellan mötena, omformulerades dessa frågor och olika talare försökte, om än inte besvara dem, så åtminstone ge insikter om eller uppdatera frågorna.

Mr Jozef NIEMIEC, Confederal Secretary, European Trade Union Confederation (ETUC)

Människor som står väldigt långt ifrån arbetsmarknaden, inklusive kvinnor som upplever speciella hinder, behöver individuell träning och individuellt stöd. I hur stor utsträckning uppmärksammar den europeiska anställningsstrategin detta behov och hur kan man vara säker på att strategin ger tillträde till riktiga jobb?

Fakta visar att det är ett jobb som fortfarande är en av de viktigaste vägarna för att skydda sig själv mot risken för fattigdom och uteslutning. Men trots att människor som är utestängda från arbetsmarknaden är mer sårbara när det gäller fattigdom, så står det klart att bara ha ett jobb är inte längre tillräckligt för att hålla fattigdom ifrån sig. Det ökande antalet ”fattiga i arbete” är orsaken till att vi kämpar för att förbättra tillträdet till jobb och även upprätthålla och förbättra kvaliteten på jobb. Vi motsätter oss därför en riktlinje som tvingar människor att ta ett jobb till vilket pris som helst och kräver kvalitetsjobb, dvs ett arbete där individen känner sig tillfredsställd och får en hygglig lön som tillgodoser henne/honom med de resurser hon/han behöver för att hamna över gränsen till fattigdom.

En viktig sak att betona här är att ETUC inte anser att hantering av social marginalisering är en lösning. Vi kämpar för att regeringar ska för att förpassa fattigdom till historien och den bästa riktlinjen är förebyggande. Den kampen är en del av en vidare kampanj som ska säkra respekten för mänskliga rättigheter för alla europeiska medborgare. Från den synvinkeln så hindrar den sociala uteslutningen alltför ofta individer att utöva sina civila och sociala rättigheter till fullo. Därför anknyter detta möte till diskussionen om unionens framtid införlivad i det **draft** konstitutionella fördraget, Lissabonstrategins framtid och en hållbar utveckling.

ETUC är mycket engagerat i dessa debatter. Vi ser det konstitutionella fördraget som ett skapande av ett juridiskt ramverk som kan balansera de europeiska riktlinjerna. Det gör den sociala sammanhållningen och solidariteten till målsättningar och introducerar idén om en social marknadsekonomi. Det ger en ökad juridisk styrka till stadgarna om grundläggande rättigheter, och, låt mig även säga, rätten att leva ett värdigt liv, betonat av Ms Quintin, representant för kommissionen. Det avvisande av **draft** fördraget som skedde nyligen är ett bakslag för vår kamp för social rättvisa i Europa.

ETUC instämmer i åsikten att de olika riktlinjer som spelar in i uppfyllelsen av de sociala sammanhållningsmålen inte är samordnade mellan flera instanser. Vi finner det beklagligt att socialt inkluderande och miljöskydd inte längre tycks prioriteras i den reviderade Lissabonstrategin från vårmötet 2005. Detta sticker i ögonen på analyser som pekar på orubbligt tydliga trender mot en ökande fattigdomsrisk. Det faktum att en fjärdedel av folket som lever i riskzonen för fattigdom faktiskt har ett jobb, visar tydligt att mer jobb och mer tillväxt inte nödvändigtvis innebär mindre fattigdom.

Om vi ser framåt på junis Europaråd, som kommer att fastslå integrerade riktlinjer för tillväxt och arbeten, så är ETUC oroligt för det möjliga beslut som ligger bakom parollen ”få arbete att löna sig”. Hela tyngdpunkten här ligger på och skattereformer, medan ”hygglig och rättvis lön”-aspekten saknas helt, och uppropet att ”utveckla lämpliga riktlinjer med sikte på att reducera antalet arbetande fattiga” har utelämnats.

Men det finns positiva tecken också. ETUC är nöjt med att notera att de europeiska arbetsministrarna har behållit den basala synen på den europeiska anställningsstrategin genom att införa sysselsättnings – och arbetsmarknadens riktmärken och målsättningar, som deltagande i livslångt lärande, ”ny start” åtgärder för de arbetslösa, åtgärder för de långtidsarbetslösa, tillhandahållande av barnomsorg. Genom att inte tillåta att dessa precisa målsättningar ersätts av blott ett uttryck för goda avsikter, har de undvikit att ta första steget på vägen mot att skapa jobb till vilken kostnad som helst.

Jag skulle vilja betona den roll som spelas av tjänster av allmänt intresse, som skulle kunna beskrivas som ”arbetets sociala miljö”, nämligen tillträde till bostäder, hälsovård och utbildning. De är vitala medel för att bryta ned uteslutningens barriärer. Jag håller med andra talare att vi måste betona de inneboende riskerna i att behandla de här tjänsterna på samma

sätt som rent kommersiella tjänster, som det utkast som ”Bolkenstein”-direktivet föreslog. ETUC tror att det skulle underminera deras möjlighet att fullfölja sina offentliga åtaganden mot samhället. Vi litar på att kommissionens framtida skrivelse kommer att ta upp de här bekymren på ett passande sätt.

Slutligen tycker jag att det är viktigt att understryka samarbete mellan alla aktörer som är engagerade på alla nivåer – europeisk, nationell och lokal – i den här processen att bekämpa fattigdom. Kompanjonskap är väsentligt för att stärka varandras förmågor. ETUC kommer inte att minska på sitt åtagande att arbeta mot social marginalisering och stärka kompanjonskapet i deras aktivitetssfärer.

Ms Cherry SHORT, Kommissionen för ras jämställdhet, Storbritannien

Diskriminering, inklusive könsdiskriminering och rasism, är en av de tillfälliga faktorer som leder till fattigdom och social marginalisering. Vilken roll behöver EU och medlemsstaterna spela för att vända sig mot den här verkligheten och hur kan deras arbete förstärkas?

Jag har ändrat lite på ämnestiteln för mitt tal, för jag är inte expert nog att tala om den roll EU eller medlemsstaternas regeringar har i att ta itu med könsdiskriminering och rasism.

Min expertis ligger mer i att förstå rasdiskriminering och vad som behövs för att gripa sig an det.

Det jag kommer att poängtera i dag är att EU och regeringarna måste erkänna att rasism och diskriminering är

- Bidragande faktorer som ligger bakom den fattigdom som många lever i,
- Barriärer som hindrar dem att komma ur fattigdomen,
- Extra dimensioner till ett liv i fattigdom, särskilt för de som lever i berövade och marginaliserade samhällen.

Om man ser igenom denna prisma, kan vi lätt se att diskriminering och rasism har en långt gående inverkan på de liv som många människor och samhällen lever i EU i dag.

En sak som EU:s regeringar kunde göra som skulle få stor inverkan, vore att garantera:

- Effektiva lagar i stort antal mot alla relevanta former av diskriminering
- Offentliga tal av regeringsföreträdare och politiker som riktas mot utslutningens språk och hyllar mångfaldens styrka
- Skapandet av oberoende, tillräckligt finansierade organ som min kommission som får ansvaret att stöda individer som lever i diskriminering och utföra egna utredningar för att begära större allmän förändring.

Jag skulle föreslå att:

- Även om EU redan har utvecklat många rättsliga verktyg för att ta itu med diskriminering, måste mer göras. Det är mycket viktigt att EUs antidiskrimineringslag följs strängt i medlemsstaterna.
- EU måste använda strukturell finansiering för att nå de fattigaste grupperna och de mest konstanta fattigdomsområdena.
- **Peer-review** möten och konsultation måste utvecklas för att skapa god praktik och sprida erfarenheter av grupper som lever med diskriminering och rasism.
- Medlemsstaterna måste presentera övervakning och utvärdering av hur effektiv anti-diskrimineringspolitiken är.
- De flesta medlemsstaterna behöver också en mogen debatt om rasism och diskriminering mot etniska minoriteter

- Offentlig diskussion om invandringens roll och de etniska minoriteternas historia I Europa är en del av en sådan debatt.
- Framför allt, måste medlemsstaterna göra anti- rasism och jämställdhet till huvudlinjen i politikområden som arbete, bostäder, utbildning och transportväsendet.

Trots den stora potential som finns i etniska minoriteters befolkningsgrupper, är diskriminering som grundas på en persons ras, religion, hudfärg, etnicitet, kön, eller en kombination av de här utmärkande dragen, fortfarande något som resulterar i materiell och social utarmning för många människor.

För att sammanfatta, skulle jag säga att:

- Europa måste sträva efter oavbruten ekonomisk tillväxt grundad på social kohesion
- Nyckeln till att främja social kohesion är att angripa fattigdomen
- Nyckeln till att angripa fattigdomen är att bekämpa diskriminering och rasism
- Nyckeln till sådana aktioner är tre till antalet:
 - Effektiva och starka lagar
 - Låta kraftfulla röster från människor som möter rasism och diskriminering berätta om sina erfarenheter
 - Tydliga handlingsplaner som alla kan observera och bekräfta.

Mr Raymond MAES, EU- Kommissionen, DG Sysselsättning

Vad ska man göra för att möta de negativa effekterna av liberaliseringen av tjänster som vatten och elektricitet och inverkan av konkurrens i samband med tillhandahållandet av sociala tjänster?

Vad behöver göras på europeisk nivå för att garantera ett minimum av grundläggande behov (vatten, elektricitet) och för att garantera tillgång till sociala tjänster av hög kvalitet?

Nya debatter om tjänster av allmänt intresse har pågått sedan 2003. Kommissionen har lanserat ett "Green Paper" för att bestämma vilken roll det ska ha när det gäller tillhandahållandet av sådana tjänster. "Green Paper" frågar vilken roll EU borde ha när det gäller tillhandahållandet av tjänster med allmänt intresse. Det är upp till medlemsstaterna och lokala och regionala myndigheter att definiera vilka tjänster som är av allmänt intresse. Men EU har en erkänd biroll att spela. Resultatet av "Green Paper" överläggningen publicerades i ett "White Paper", som tar upp en rad frågor som är direkt relaterade till de från det 3:e Mötet.

Liberalisering av elektricitet

EUs lagstiftning är förberett för öppnandet av elektricitetsmarknaden. Men då så sker, måste vissa garantier ges för att försäkra att elektricitets sektorn fortsätter att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse. Här är det viktigt att nämna urkunden om grundläggande samhälleliga rättigheter, som tydligt förklarar att EU måste respektera tillgången till vissa tjänster av allmänt intresse. Den här lagstiftningen syftar på universella tjänster. Det är ett nyckel koncept som används av kommissionen i lagstiftning av det här slaget. Konceptet med universella tjänster fastställer att alla har rätt till tjänster som anses vara absolut nödvändiga och att de som tillhandahåller tjänster har en förpliktelse att göra tjänster med specifik standard som alla har råd med.

Elektricitets- direktivet föreskriver att medlemsstaterna framförallt måste garantera att det finns tillräckliga skydd för att beskydda sårbara konsumenter, inklusive åtgärder till deras förmån. Medlemsstaterna, och särskilt deras nationella regulatorer, bär ansvaret för att dessa

principer förverkligas. Att förstärka regulatorernas roll är en viktig fråga i ”Green Paper” konsultationen, tillsammans med ökat deltagande av användarna i övervakningen av de liberaliserade sektorerna.

Vatten är en annan tjänstesektor. Direktivet visar att det inte finns något avtal om en europeisk struktur som den för elektricitet. Men, marknaden för vattenförsörjning är öppen i vissa medlemsstater. Det finns de som tycker att det borde finnas en struktur på europeisk nivå, medan andra anser att det är en mycket känslig sektor som EU ska hålla sig undan från. Men EU är redan inblandat genom lagstiftningen om statligt förvärvade kontrakt, och fördrags- principerna om icke- diskriminering och proportionalitet kan också tillämpas. Så, debatt finns inom vatten- sektorn. Men för tillfället har medlemsstaterna fortfarande ansvaret för att besluta hur tjänsterna ska tillhandahållas.

Fördragsprinciperna är icke desto mindre tillämpliga. Det här faktumet framkom ur ”Green Paper” debatten om sociala tjänster och hälso-tjänster. Det finns ingen struktur- eller direktiv här heller. Det tydliga faktumet är att det inte finns någon liberalisering av hälsovårds- tjänster sektorn som liknar den i elektricitetssektorn. Fördraget är också tillämpligt på alla tjänster av ekonomisk natur. Men det skapar viss rättslig osäkerhet. Inte bara bland användare och tillhandahållare, utan medlemsstater också. Tillämpningen av ”community” (samhälls-) regler till sådana tjänster, särskilt den interna marknaden och konkurrensregler, behöver klargöras. Kommissionen har tagit sig an detta och förbereder en skrivelse som ska titta på situationen inom hälsovården. Skrivelsen ska baseras på ”Green Paper”- debatten. Samhälls- lagstiftningen har ett tydligt och obestridligt inflytande på organiseringen och finansieringen av hälsovårdstjänsterna.

Men frågan är om inflytandet har en negativ inverkan på tjänstens uppdrag, och på moderniseringen av hälsovårdstjänster, bland annat. Modernisering här handlar inte om finansiering, utan om att anpassa tjänster till behov. Vi behöver fastställa om samhällets lagstiftnings – struktur lämpar sig för att göra det möjligt för en sådan modernisering ska kunna ske.

För att se om den är lämplig för att göra det möjligt för de här tjänsterna fullfölja sin roll och för att modernisering ska kunna ske, måste de här tjänsterna naturligtvis behandlas annorlunda än andra tjänster av allmänt intresse som telekommunikation och transport sektorn. De här tjänsternas specifika kännetecken är att de är mer av allmänt intresse än andra tjänster, för dem sörjer för individen. De omsätter medborgarnas samhällsliga rättigheter i praktiken. De är också en del av hälsovårds- skyddssystemet, vilket inte nödvändigtvis är fallet med andra tjänster. Det finns en hög grad av användar- deltagande och frivilligt engagemang. Det finns en särskild struktur för de sortens organisationer som tillhandahåller de här tjänsterna. Det här är något som kräver noggrannare studier.

Kommissionen blandar in det civila samhället och medlemsstaterna när de förbereder sin skrivelse, för det finns ett gemensamt ansvar när det handlar om tjänster av allmänt intresse, och säkerligen i ännu högre grad när det gäller hälsovårds- och social – tjänst sektorn, som är medlemsstaternas och de lokala och regionala myndigheternas ansvar.

Det civila samhället och medlemsstaterna konsulterades när kommissionens skrivelse utarbetades. Den ska publiceras det här året, och ska peka ut områden som kan bli potentiella problem när tjänsterna ska tillämpas på lagstiftningen. Men den ska också understryka de sociala tjänsternas väsentliga roll i den europeiska samhälles - modellen, som kräver speciell behandling.

Ms Judit REZMÜVES, Vice President of Social Protection Committee

Vad kan göras på europeisk och nationell nivå för att driva på medlemsstaterna att stödja nationella nätverk och strukturer som engagerar och sysselsätter människor som lever i fattigdom och social marginalisering, och för att realisera mekanismer som kan användas för att möjliggöra eller utöka deras deltagande i de beslutsfattande processer som påverkar deras liv?

Det finns fattigdom och uteslutning i EU. Det här är utmaningar som måste tas upp; men samtidigt, skedde förändringar i Centraleuropa, särskilt mellan 1980 – 1990- talen. I de nya länderna visade fattigdomen upp vissa speciella karaktärsdrag, där det inte längre bara påverkade traditionella grupper som äldre människor, föräldralösa och änkor. Ett växande antal människor som varken är för unga eller för gamla för att arbeta, men icke desto mindre uteslutna från arbetsmarknaden, lever nu också i fattigdom. De sociala, ekonomiska och politiska förändringarna på 1990- talet förändrade ungrarnas liv stort. Det är likadant för många av EU:s nya medlemsstater. De här förändringarna har ibland varit positiva, men fört med sig andra mer negativa förändringar. Att enparti- systemet sveptes bort har lett till demokratis införande i de här länderna. Men förändringen till marknadsekonomi har lett till att ekonomiska åtgärder har tagits. Arbetsmarknaden har förändrats. Det sociala skydds- systemet har skurits ned, vilket har påverkat människor negativt.

Regeringar kan ha svurit att bekämpa fattigdom, men resultaten har inte varit uppmuntrande. God vilja räcker inte; en politisk dialog måste äga rum mellan regeringar, social arbetare och de olika berörda aktörerna. NGO har en nyckelroll här, inte minst i att försvara den europeiska sociala modellen och sociala kohesionen. I det avseendet, agerar EAPN som ett samvete eller en balanserande kraft inom EU. Det är också en källa för information. Nätverket ska möjliggöra införande och inbegripande av vissa människor som lever i fattigdom. EAPN förstorar lobbying kapacitet. Men resurserna måste tillhandahållas så att det är möjligt för människor i nätverken som lever i fattigdom att ha något att säga till om, och bli informerade på sitt språk.

Resurserna finns för närvarande på lokal nivå, men de är otillräckliga och deras användning dikteras av lokal politik. Så arbetet måste ske på den nivån.

Det civila samhället fungerar på samma sätt som det större samhället: det finns individuella intressen, specifika förväntningar, och vissa människor har det bättre än andra. Ibland, är det deras idéer som segrar, inte alltid till nytta. Det är oftast majoritetens intressen som räknas; följaktligen är det också viktigt att höra vad gräsrotterna har att säga.

Situationen i medlemsstaterna presenterat av de nationella delegationerna

Österrike

400 000 arbetslösa och bara 25 000 arbeten.

Parallellt med BNP, har fattigdomen har ökat från 10 % till 13, 2 % under de senaste tre åren. Nettoinkomsten hos de arbetslösa faller stadigt. Kostnaderna för bostadsbyggande, livsmedel och vård ökar. NAPs har inte förbättrat situationen. Vad Österrikarna behöver är en institutionaliserad representation från de arbetslösa, som kan bidra med lokala lösningar emot arbetslösheten. Det finns ett växande intresse hos politikerna för en sådan institutionalisering, vilket måste följas upp mycket noggrant. Målet är att skapa en lag inom ombudsmannaområdet, inkluderat strukturella och finansiella arvoden.

Belgien

Belgien är ett välmående land. Världsbanken rankar det som ett av världens 20 rikaste länder. Men 13 % av befolkningen lever i fattigdom med en inkomst på 60 % av medelinkomsten. Det innebär 772 €/mån för en person och 1622 €/mån för en familj med 4 personer (2 vuxna, 2 barn). Antalet fattiga i arbete ökar, på grund av utökandet av tillfälliga förmedlingsjobb, lågbetalda arbeten och **fixed-term contracts**.

Antalet arbetslösa (60 000) ökar. Den sociala sektorn har prioriterats hos den Belgiska regeringen under några år.

Socialförsäkringssystemet är en enorm mur emot fattigdom. Utan de hade 38 % av befolkningen levt i fattigdom. Men bidragsnivån ligger allmänt för lågt. Tillgången till vård fortsätter vara ett problem. Ett växande antal personer försätter sej i skuld på grund av sina vårdkostnader.

*Belgien har en akut bostadsbrist.

*Liberaliseringen av energimarknaden har gjort framsteg i Flanders (norra delen av landet) sedan 2001.

*Det finns många ihärdiga brister i utbildningen

*Det finns ett växande antal invandrare utan gällande handlingar i Belgien, som utnyttjas på en mängd sätt.

Belgien har en omfattande frivilligsektor på alla områden, fattigdomen inkluderat. Mordborgardeltagandet från fattiga människor ses av största vikt för att tackla fattigdomen. Den federala regeringen och de olika regionala regeringarna har samarbetsavtal rörande alla aktörer, speciellt med människor som upplever fattigdom samt deras organisationer.

Bulgarien

Bulgarien har ett mycket högt fattigdoms-, och ojämlikhetstal, inkomstskillnaderna inkluderat. Regeringen gör stora ansträngningar för att få ner fattigdomen, men de har specifika verkningar: politiken baseras på teorin att rikedom ”smittar av sej” till de fattiga. Resultatet blir då att förbättringarna går i riktning uppåt-nedåt, och den första påverkan sker för att förbättra inkomsterna för medelklassen.

Lokala och nationella beslutsfattare uppvisar oro för fattigdomen, men förklarar omfattningen av den som ett obligatoriskt resultat av den djupa ekonomiska krisen. Den enda tänkbara lösningen är därför att öka takten på den ekonomiska tillväxten.

Trots en signifikant BNP tillväxt, har fattigdomen inte sjunkit i Bulgarien. Ett litet antal kommuner uppvisar exempel på framgångsrika aktioner. De utnyttjar sina resurser väl i för att försöka implementera stödjande sociala skyddsnät för sina invånare. Det stora hoppet för framtida förbättringar ligger i den ”Structural Funds” kombinerat med kapaciteten hos de kommunerna för att gynna utvecklingen.

Cypern

Cyperns positiva fas gällande ekonomin speglar inte verkligheten för ett antal procent av befolkningen. Inträdet i EU kan förvärra situationen, speciellt med tanke på en förutspådd ökning av antalet arbetslösa. Nästan en tredjedel av pensionärerna får bara den minsta grundpensionen, likvärdigt med halva existensminimum.

Ensamstående föräldrar, speciellt ogifta mödrar, har inte bara fattigdom att vänta, utan även utanförskap, då allmänhetens moral fortfarande inte accepterar föräldraskap utom äktenskap. Det finns ingen mekanism för medverkan av människor som upplever fattigdom. För de unga innebär det en nackdel i sej själv, att komma från en fattig familj. Skolan är avgiftsfri, men dessa barn har inte tillträde till fritids eller avgiftsbelagda aktiviteter utanför skolschemat.

Tillkommandet av olika sammanslutningar har gjort de fattiga mer medvetna om deras rättigheter och ökat deras förmåga att sätta stark press för att få lagar, beslut och olika praxis ändrade. Det Cypriotiska Ungdomsparlamentet, som arbetar utifrån en permanent bas sedan 2001, är ett steg mot delaktighet.

Tjeckien

Den Tjeckiska republiken har en allmän brist på vanliga bostäder, arbetsbrist för den äldre befolkningen och en diskriminering av romer på arbetsmarknaden. Att lösa de sociala problemen är inget högprioriterat område för regeringen. Det är upp till enskilda personer att vidta tillfälliga åtgärder som bostäder sponsrade av Naděje Fonden, vandrarhem för mor och barn (ensamstående föräldrar), tidskrifter som säljs av hemlösa.

Existerande framtidsplanering:

- Samarbete och utbytande av kunskaper och erfarenheter mellan tjeckiska grupper och internationella sammanslutningar.
- Fokusering på mänskliga rättigheter
- Förflyttning emot en människoorienterad socialt system.

Finland

De sociala ojämlikheterna ökar. Den Finska delegationen tror att det finns mer uttalad fattigdom i de nya medlemsstaterna, men att fattigdomen ökar då arbetslösheten ökar i det ”gamla” Europa. Att skapa nya arbeten kommer inte att vara tillräckligt då det sociala skyddsnätet är underminerat och intjänad lön inte räcker till existensminimum.

Lösningen ligger inte i att införa konkurrens i social- och hälsosektorn. Detta kan leda till döden för den som är i behov av de sociala tjänsterna. Ideologin om en fortsatt tillväxt har nått vägens slut. Inkomster måste fördelas mer jämlikt än tidigare för att försäkra människors psykologiska välfärd. Ett utvidgat Europa är inte ett värde i sej självt om det inte kan hålla sitt löfte till befolkningen. Minimikravet är en garanterad inkomst som gör det möjligt att leva ett anständigt liv. EU existerar för dess invånare, inte för sej själv.

Frankrike

Situationen är som följande:

- *Otillräckliga statliga, regionala och lokala medel för organisationer som arbetar emot fattigdomen.
- *Problem förbundna till arbetsmarknaden
- *Problem förbundna till bostadsbyggandet
- *Ungdomar under 25 år är inte garanterade en minimilön
- *Administrativ reglering av personer med utländsk härkomst som saknar korrekta dokument
- *Stadigt ökande behovsbeteende
- *Ett icke-erkännande av utbildningskvalifikationer
- *Otillräckligt humankapital (socialarbetare)
- *Tillgång till registrerade adresser för välfärds ändamål

Men där finns också positiva aspekter som:

- *Introduktionen av Åtgärdsprogrammet 2002-2, ger människor som upplever fattigdom tillträde till att göra sin röst hörd genom inrättandet av ”samhällsrådet”,
- *Etablerat samarbete med socialarbetare (dialog, aktivt lyssnande, uppföljning, stöd)

Det finns också hoppfulla utsikter, som:

- *Introducerandet av en nationell lagstiftning som angriper uteslutning och gynna social sammanhållning
- *Utveckla vägar för att ge tillgång till arbete, hem, utbildning, träning och hälsa som respektera den individens värdighet och självständighet.
- *Introducerande av medverkan och representation av människor som upplever fattigdom i olika kulturella, idrottsliga och politiska grupper.
- *En önskan att förändra den allmänna uppfattningen och attityden gentemot människor som upplever fattigdom.

Tyskland

Politiska och arbetsrättsliga lobbygrupper i Tyskland har under år diskuterat möjligheten att etablera en låglönesektor där människor tvingas att ta arbeten som inte skulle garantera de en lägstalön att leva på. De fattiga manipuleras medan pressen hopas över dem som arbetar. De nya lagarna bryr sej inte längre om att ge ett deltagande i samhället eller erbjuda skydd för människor i nöd.

De nya lagarna syftar till att skapa ett berättigande att gagna möjligheten att acceptera alla typer av arbete. Det finns 5 miljoner arbetslösa och 400 000 lediga arbeten! Dialogen om socialt deltagande haltar, och förhindrar diskussionen om fattigdom och uteslutande att gå framåt.

Den nya tyska socialpolitiken avfärdar därför år av ansträngning från de organisationer som arbetar för rättigheter för människor i varaktig fattigdom.

Grekland

Efter flera möten inom det Grekiska nätverket, blev det bestämt att fokusera på den mentala hälsan, vilken är en faktor till uteslutande. Förberedelserna till det 4: e Mötet genomsyrades av känslan av värdelöshet från den negativa upplevelsen delegaterna hade i mötet med beslutsfattarna. De trodde att politikerna, trots att de hävdade att de tog de fattigas röst i

beaktande, inte tog någon hänsyn till det i deras beslut. Konsekvensen blev därför att de var övertygade om att samma sak skulle upprepas under det 4: e Mötet.

Ungern

10 % av befolkningen lever i fattigdom och det stora problemet är fattigdomsökningen. Delegationen till det 4: e Mötet omfattade människor med erfarenheten av arbetslöshet, ensamstående med barn, **joblessness** och diskriminering. (Den romska gruppen). I de förberedande mötena talade delegaterna om deras erfarenheter av fattigdom i det dagliga livet. De beskrev sin relation till och erfarenheten av socialtjänstsystemet samt sina personliga relationer med socialtjänstemännen.

Synpunkter som kom fram från de förberedande mötena:

- Från början var vi övertygade om att problemen var lika för alla, men mot slutet insåg vi att olika situationer krävde olika lösningar.
- Låt oss kämpa emot uteslutning!
- Vi är ingen minoritet.
- Vi behöver hjälp.
- Våra barn vill också studera och arbeta.

Italien

Politik och delaktighet är ofta två separata saker i Italien. Politiken måste arbeta för medborgarna, svara upp till samhällets krav och planera ingripanden i sociala frågor. Delaktighet är en personlig rätt som tillåter individen att influera den politiska processen och uttrycka sin syn. Tyvärr händer inte detta. Italien är ett land utan minimilöner. Handlingsplaner har införts, men bara på en lokal och regional nivå.

Politikerna talar om en social välfärd, men i verkligheten är många behov inte tillgodosedda och det finns växande sociala problem. Medborgarengagemang är långt ifrån uppnått i det offentliga livet i Italien. Åtgärd Nr 328 av 2000, att åstadkomma ett integrerat socialtjänstsystem, har efter fem år börjat fungera i några områden, liksom delaktighet, men lokala inrättningar för social service genomgår en besvärlig period som resultat av den djupa ekonomiska krisen och kan därför inte erbjuda nödvändiga tjänster.

Politik och delaktighet måste länkas ihop och behoven hos människor som erfar fattigdom och uteslutande måste uppmärksammas snabbt. Detta kräver ett ökat medvetande och ansvar hos befolkningen angående deras rättigheter/skyldigheter för att de ska kunna välja en väg där människor inte blir lämnade efter. ”De fattiga kan inte vänta.”

Lettland

Människor som upplever fattigdom och de i kontakt med de rapporterar svårigheter främst i landsbygdsområden:

- Stora skillnader i välmående mellan Riga och landsbygden.
- Arbetslöshet på landsbygdsregionerna, och den interna invandringen till Riga för att hitta arbete.
- Få familjeförmåner
- För den äldre befolkningen, den nyligen välutvecklade pensionssystemet fungerar inte längre, det kommer ta år att reparera det eftersom pensionsbeloppen är länkade till inkomsten, bland annat.

- Tillgång till utbildning är ett problem
- Utvandring till EU för låglönearbeten, för att skicka hem pengar till den kvarlämnade familjen.

Ett gott initiativ som pågått under några år är den så kallade ”moderslönen”. Under barnets första år, får mamman ett bidrag som nästan motsvarar hennes tidigare inkomst, med ett tak på ungefär 557 €. Detta var en insats av the Rural Women’s Association.

En annan insats var anpassade arbeten för människor med funktionshinder.

Projekt:

- Praktik i hantverk i landsbygdsområden
- Praktik för företagande i landsbygdsområden
- Praktik i e-handel

Luxemburg

Delegationen från Luxemburg är från arbetsgruppen för Ensamstående Föräldrar från CFFM (Centret för kvinnor, familjer och ensamstående föräldrar) som drivs av the Femmes en Détresse, en icke vinstdrivande organisation.

90 % av ensamstående med barn består av kvinnor med barn. Ett faktum som döljs i det neutrala begreppet ensamstående med barn. I de flesta familjer, är det kvinnan som är mest oskyddad på grund av en ojämlig fördelning av familje- och arbetsansvar samt hushållssysslor.

Att en mamma slutar att arbeta eller arbetar deltid, kan måhända vara ett gemensamt beslut, men i händelse av skilsmässa är det kvinnan som tar den största risken. Skuldfälla efter en skilsmässa: advokatkostnader, barnbidrag/underhållsstöd.

Där hälsa och fattigdom berörs, borde en försäkring ta vid direkt, i alla fall för den som behöver den. (Ett växande antal i Luxemburg struntar i sin hälsa för att de inte har råd.) Men socialarbetaren kan gå in och rabattera ett läkarbesök. Barn som växer upp i missgynnade hem kommer att få en sämre hälsa som vuxna.

Många änkor är också drabbade av fattigdom.

Departementet för familjer och utsatta kvinnor har slutit ett samarbetsavtal med organisationen ”Vinterkampanjen” för att hjälpa hemlösa vuxna, där Centret inte kunde hitta vandrarhemsplatser.

Utsatta kvinnor har startat två serviceinrättningar för barn:

- S.K.K.D (Service Krank Kanner Doheem) tillhandahåller hemvårdarservice för sjuka barn.
- Kannerhaus tillhandahåller barnomsorg under läkarbesök, handling, praktikkurser, skollov och i akuta ärenden.

Det finns planerade projekt på nationell nivå, speciellt på **Departementet för lika möjligheter**, och samarbete med liknande nätverk på internationell nivå.

Nederländerna

Den nederländska delegationen bestod av en arbetsoförmögen arbetslös person, en heltids hemmafru, en person med funktionshinder, en föräldraledig person som inte kunde närvara

vid mötet då hennes barn var sjukt. Precis som andra är dessa personer marginaliserade i samhället på grund bristande resurser.

De mest förekommande problemen härstammar från stereotyper:

- En till synes fullt frisk kvinna
- Parasiter
- Dum

Det värsta är att inte bli sedd som en fullvärdig människa vilket är devalverande.

Det positiva för två av delegaterna var styrelseuppdrag i deras lokala Brukarkommitté. De gav sin syn på hur det sociala sköts. Drop-in service för personer med minimal inkomst tillför känsla av egenvärde.

Delegationen hoppas att EAPN- Nederländernas nätverk, med beslutsfattarna, kommer att göra det möjligt att driva framstående professionella träningsprojekt likväl som lokala åtgärdsprogram.

Norge

Ungefär 9 % av befolkningen lever på en fattigdomsnivå (europeisk definition).

Mellan 1999 och 2003 ökade fattigdomen med 36 %. Med riktlinjen 50 % av medelinkomsten (OECD-standard) ökade fattigdomen med 25 % från 2001-2003. Norrmännen behöver en minimiinkomst räknad på en standardmall för hushållsbudgeten (Nationella institutet för konsumentforskning). Alla som lever under existensnivå är garanterade försörjningsstöd.

När det handlar om delaktighet, finns det en klyfta mellan regeringens uttalade önskemål och verkligheten. Norges pensions-, arbets-, och socialtjänstkontor är hopslagna i en enda stor organisation och Valfärdsalliansen (NGO) kommer att arbeta hårdare för att implementera brukarmedverkan i den.

Alliansens prioriteringar är att:

*avskaffa fattigdomen

*öka brukarmedverkan

*förbättra livskvaliteten och villkoren för människor i dessa grupper och

*förbättra de ekonomiska villkoren och arbetsvillkoren för deras medlemsorganisationer.

Delaktighet är ett – om inte det mest viktiga – medel för att omorganisera välfärdssystemet. Med andra ord, om delaktighet i sig misslyckas, kommer åtgärder emot fattigdom också att misslyckas.

Polen

Den polska delegationen bestod av personer som upplevt fattigdom och social marginalisering. Några hade lång erfarenhet av att leva på gatan och alkoholmissbruk, andra hade upplevt en svår barndom, arbetslöshet och hemlöshet.

Dessa människor har nu tillfälliga boenden, praktiserar, är involverade i tidskrifter för hemlösa, ett jordbrukskooperativ, affär för andrahandskläder, osv.

Erfarenheten för alla polska deltagarna visar att påfrestande miljöer och personliga svagheter kan överskridas. De visar att utanförskap kan övervinnas och att integrering till arbete och samhälle är möjlig. De är levande exempel på hur bra träning gjort det möjligt för dem att stå på egna fötter.

Portugal

EAPN (European Anti Poverty Network – Europeiskt nätverk mot fattigdom) Portugal

- utvecklar aktiviteter baserat på decentralisering, och bygger upp regionala nätverk som ett komplement till det nationella nätverket. Den regionala uppbyggnaden var tänkt att vara den bästa vägen att nå den lokala nivån och mobilisera föreningar.
- syftar till att ge kontinuitet till dialogen på det sätt den är utarbetad.
- vill investera så mycket som möjligt i nationellt, regionalt och lokalt massmediarbete som ska fungera som ett hjälpmedel att ge en röst åt deltagarna i det 4e mötet, genom att anta deras roll som representanter för en bredare publik.

Det skulle vara intresserant att sprida resultatet av forskningen om människors kunskap och bild av fattigdom, till en bredare publik.

EAPN Portugals mål är att utöka engagemanget i EAPN:s aktiviteter för andra intressenter: rättvisa, sysselsättning, hälsa, utbildning och kompetensutveckling, invandring, utveckling företag, mm. Om det är möjligt, vill EAPN Portugal bjuda in nationella/regionala politiker som är involverade i NAPs (National Action Plan – Nationell handlingsplan) för att säkra en kontinuitet av den ingripande strategin på nationell nivå.

Spanien

Social marginalisering har inte bara ett ansikte, eller en enda förklaring. Ett av de synliga symtomen av uteslutning är brist på eller frånvaro av engagemang i områden rörande samhälle och människors liv.

Fattiga människors åsikter uppmärksammas inte av resten av samhället. Det beror delvis på den egna självbilden hos människor i fattigdom, och delvis på andras bild av dem. ”Vi är mer än vad de ser.” Människor som upplever fattigdom är mer än vad syns utåt.

Att uppriktigt försöka lära känna någon fordrar uppmärksamhet, respekt och omtanke och man kan inte vara 100 % säker att uppnå det. Människor som upplever fattigdom måste ges möjlighet att få visa vem de faktiskt är, bakom deras fasad eller stereotyp, och de måste även ge denna möjlighet till andra. Det betyder också att man ska vara säker på att uppfattningen om människor som upplever fattigdom är koncentrerad på saker som är viktiga eller angelägna för dem. Slutligen måste det finnas garanterad respekt för deras lika rätt och möjligheter.

Sverige

De tre svenska delegaterna har olika bakgrunder –företagsägare, egen företagare, chef, med arbete, med familjer osv, det man i Sverige kallar ”ett Svenssonliv” (= ett vanligt liv). Av olika anledningar – ekonomiska problem, sjukdom – lever de nu under gränsen för fattigdom. Alla tre har olika kontakter med socialtjänsten, sjukvården och arbetsförmedlingen. Alla är arbetslösa.

”Ett drägligt liv”-projektet är en samverkan mellan en nationell organisation (NGO), Verdandi, och olika sociala serviceinrättningar i Sverige. Det är ett projekt finansierat av europeiska socialfonden. Projektiden är att deltagarna ska starta ett kooperativ tillsammans i december när projektiden tar slut. Det är ett projekt för långtidsarbetslösa och personer med nedsatt arbetsförmåga, som anses stå väldigt långt från arbetsmarknaden. Verdandi startade 1896 som en proteströrelse mot sociala orättvisor och mot den rådande attityden att individen är helt och hållet ansvarig för sitt alkoholmissbruk, istället för ett offer för en inhuman

situation, otrygghet och andra omständigheter. Sedan starten har Verdandi, som en oberoende organisation i arbetarrörelsen, siktat på att förbättra arbetsvillkor och löner genom att tala för bostäder, utbildning, 8 timmars arbetsdag och allmän rösträtt.

Presentation av Eurobarn (Eurochild)

Eurobarn AISBL3 är ett nätverk bestående av barn- och ungdomsorganisationer. Nätverket stödjer principerna i FN:s konvention om barns rättigheter. Eurobarn förespråkar välfärd och rättigheter för barn och ungdomar på europeisk och nationell nivå. Siffror visar att inom EU befinner sig 19% av barnen mellan 0 och 15 år i de tidiga EU-medlemsländerna i riskzonen för att drabbas av fattigdom och 20% i de nya medlemsländerna. Fattigdom påverkar inte bara ett barns utveckling när det handlar om hälsa, utbildning, psykosocialt välmående, delaktighet i kultur-, idrotts- och nöjesaktiviteter, utan underminerar även barnets framtida möjligheter och chanser i livet. Barnfattigdom handlar inte bara om sårbara grupper av barn och ungdomar. Det är en bred fråga som behöver ha en ledande roll i NAP:s process. Barn och ungdomar borde erkännas som aktörer i NAP:s process och deras delaktighet underlättas. NAP borde basera indikatorer om barnfattigdom på det som barn och ungdomar själva säger är viktigt för dem. Därför uppmanar Eurobarn policymakare och andra intressenter att förstärka sina ansträngningar att involvera socialt marginaliserade barn och ungdomar.

Andre, en 16-årig cypriot, berättar sin historia:

Jag är en student på 16 år. Min familj splittrades när mina föräldrar separerade för 10 år sedan. De är inte lagligen skilda, men jag vet inte var min far är eller vad han gör. Min mor är sjuk och kan inte jobba. Vi lever på bidrag som är alltför låga för att täcka våra behov.

Sedan jag var tio år, har jag arbetat under sommarlovet för att tjäna mina egna fickpengar, men jag kan inte få det jag vill ha eller göra det som andra ungdomar i min ålder gör. Jag har ingen dator och jag känner mig ofta förfördelad jämfört med mina skolkamrater och att jag har en sämre chans att få en bra utbildning. Jag stannar hemma för det mesta, eftersom jag inte har råd att gå ut med mina vänner.

Jag har aldrig känt mig diskriminerad i skolan – och det är jag glad för – men många barn känner sig diskriminerade och uteslutna i skolorna. Vårt största problem är att de vuxna inte lyssnar på oss, inte låter oss tala och inte är intresserade av att höra våra åsikter. Våra problem är inte intressant för dem och för det mesta tror de att de genom att lösa familjens problem, även löser våra problem. Det stämmer inte. Vi vill att man lyssnar på oss i frågor som rör lika möjligheter i utbildning, rekreation, socialisering och riktig inkludering i samhället som likvärdiga medlemmar.

Diskriminering är när andra kritiserar hur du tänker eller hur du klär dig och avfärdar dig för att du är mindre kompetent, tycker om ”annorlunda” saker. Det gör att vi känner oss uteslutna och förminskar vår självrespekt, då vi vet att vi inte är accepterade.

Vi är inte respekterade i skolan. Utbildningen består bara av lektioner och prov. Fantasi, fritt tänkande och förståelse finns det ingen plats för. Vi vill ha ett utbildningssystem där vuxna inte har all makt, utan där det finns en ömsesidig respekt, förståelse och lärande.

Till slut, när du ropar efter åtgärder för familjestöd, kom ihåg att familjer består av både barn och vuxna.

Vi vill ha ekonomiskt stöd.

Vi vill ha jobba åt våra föräldrar.

Vi vill att alla ska få rekreation och aktiviteter.

Vi vill ha möjlighet tillutbildning oavsett vår ekonomiska kapacitet.

Workshops

Det fanns fem workshops som omfattade:

- delegater från 22 medlemsländer samt Norge och Bulgarien. 89% av dem var människor som själva lever i fattigdom, som kom med erfarenheter från sina liv (ensamstående föräldrar, arbetslösa, hemlösa, funktionshindrade, arbetssökande, sjuka, utvandrare, minoriteter etc).
- inbjudna gäster som representerade olika europeiska och nationella officiella verksamheter som arbetar med fattigdom och social marginalisering.

Workshoptillfällena hade anordnats för att främja diskussioner om föreställningar och uppfattningar kring fattigdom

- hållna av olika grupper av nyckelpersoner (socialtjänstemän, regeringsrepresentanter, forskare, politiker...)
- skildrade i massmedia
- i NAPsIncl (nationella handlingsplanen för socialt inbegripande)

Varje workshop utmynnade i en sammanfattning och frågor eller rekommendationer i en rapport till plenarsammanträdet, och följdes av en debatt.

De inbjudna gästernas bidrag till plenarsammanträdet återfinns i slutet av denna del om Workshops.

/.../

Workshop 2

Frankrike, Sverige, Norge, Finland, Storbritannien, Belgien, Malta, Estland, Irland, Spanien.

Inbjudna gäster: Federal Ministry of Social Security, (Austria), FEANTSA. Ungefär: Departementet för socialförsäkringar (Österrike)

Uppfattningar

- Fattigdom är att inte ha resurser nog för att fullt delta i samhället.
- Man upplever fattigdom om man inte har tillgång till grundläggande rättigheter.
- Att vara fattig innebär inte att man inte ska få vara en medborgare.
- Det är inte bara så att fattiga människor försöker dölja sin fattigdom, vissa människor vill inte se den.

Nyckelkontakter

- I Sverige är det mycket svårare att utstå sociala brister än ekonomiska, eftersom vårt land är rotat i ett välfärdssystem och vi har en socialminister som inte längre pratar om fattiga människor, eftersom det vore att peka ut dem som en grupp av fattiga. Så vi kan inte prata om dessa människor. Vi vill inte säga att det finns människor som lever i fattigdom.

- När jag bad om hjälp från socialtjänsten, sade man att jag gjorde ett för positivt intryck: mitt hem var för rent. Jag såg inte tillräckligt fattig ut. Jag har min stolthet och självrespekt. De sade att om mitt hem varit lortigt och jag hade sett ovårdad ut, då hade jag fått pengar, men jag gjorde mig inte förtjänt av det. Du måste nästan låtsas vara något annat än du är för att få hjälp.
- Vissa människor tror att om du lever i fattigdom, så kan du inte göra några egna val.
- Om du lever på bidrag, betraktas du inte som fattig. Men människor som lever på bidrag upplever fattigdom och räknas inte in i statistiken.
- Forskare citerar aldrig oss i sina rön. Vi får aldrig någon kopia på resultatet.
- Politiker ser oss inte som medborgare, vi ska bara hålla tyst och gå iväg.

Forskare förmedlar en dålig bild av fattigdom, speciellt i sina publicerade forskarrapporter. De pratar om människor de inte har mött eller försökt förstå. Forskning måste baseras på en metod där alla berörda parter deltar, en metod som kommer bort från ett uppifrånperspektiv. Så många som möjligt borde involveras i forskning, så att det inte alltid rör sig om samma människor.

Officiella verksamheter tycker det är viktigt att ha personliga möten med människor som upplever fattigdom.

Beslutshavare stannar aldrig på mötena de är inbjudna till. De säger sin sak och går. Att prata *till* människor räcker inte, de måste prata *med* människor.

Media

- Du ska inte vara rädd för att säga din mening, eller säga att situationen är förfärlig.
- Massmedia pratar om fattigdom från oktober till juni, därför att de tror att människor kan dö under vintern, men på sommaren bryr de sig inte alls.
- De har pratat om fattigdom i två månader. Men för två år sedan, nämnde de den aldrig, den ignorerades bara, lades åt sidan. De tror inte att allmänheten skulle vara intresserad.
- De visar upp två sjuka personer. Det är många bilder och få ord. Man vill gråta när man ser dem.
- De måste sluta visa upp hemlösa med en flaska sprit och en hund. De visar aldrig några bilder på folk som tagit sig ur det på egen hand.
- Massmedia är mer intresserad av kändisar.

Massmedias bild av fattigdom är stereotyp, chockerande, negativ och säsongsbetonad (vinter). Massmedia gillar chockerande och skrämmande historier och frågar aldrig hur det kan förändras, ”hur tacklar vi fattigdom?”. Fattigdom är skrämmande och därför är alltid bilden av den alarmerande.

Hur förändra massmedia?

Vissa organisationer har presskonsulter för att få en positiv uppgång. Vissa journalister är allierade, personer som kan lita på förmedlar de exempel som ges till dem. Det är viktigt att arbeta med journalister som känner till NGO:s (politiskt oberoende organisationer). Det väsentligaste är att visa människors vanliga liv och positiva bilder.

En annan idé är att publicera en egen tidning, som vissa NGO:s gör. Även här är det problem med att få personliga redogörelser. Rädslan att tala ut finns inte bara hos fattiga, utan också

hos officiella personer (i officiella verksamheter, hos socialtjänstemän). Att berätta sin historia kan leda till svårigheter. Att prata med massmedia kan hjälpa eller stjälpa.

Att lära sig journalisters vokabulär, använda deras verktyg, använda tekniker för masskommunikation är alla viktiga sätt att förmedla en annorlunda bild av fattigdom som inte dryper av tårar. Att träna på detta skulle hjälpa. Något annat väsentligt skulle vara att ta fram **marknadsföringsdokument** med en social ideologi.

Men alla tidningar är inte öppna för att rapportera om fattigdom. "Street papers" (tidningar som säljs av hemlösa) tycks ha blivit omoderna, folk har blivit vana vid dem och många har slutat köpa dem. Hemlösa som säljer tidningar ses som tiggare. Men några blomstrar fortfarande: i Danmark och Sverige tycks de fortfarande ha en positiv framtoning, särskilt beträffande integration.

Det finns ett brett register av verktyg för kommunikation, såsom konstnärligt uttryck, t ex utdrag från operor där huvudkaraktärerna är fattiga och hela handlingen utspelas kring dem. Vi har också Internet, framför allt genom chatgrupper.

Den nuvarande praxisen för hur man publicerar bilden av situationer i utvecklingsländer, ska också kunna tillämpas på människor som lever i fattigdom i Europa.

Social marknadsföring kunde utvecklas, precis som företag gör. Det viktigaste är att bli hörd, så varför inte anordna en "Poverty Pride" (fattig & stolt-parad) eller ge Europeiska mötet en framstående profil i de olympiska spelen?

Inlägg till plenisammanträdet

Fattigdom och social marginalisering finns i alla länder. Då dessa båda (fattigdom och social marginalisering) är kraftigt förvanskade, möter människor som uthärdar dessa, problem kring uppfattningar, självkänsla och självförtroende. Stereotypbilden förevigas av massmedia och samhället själv.

Föreställning

Regeringar och massmedia är ovilliga att medge att socialt uteslutande och fattigdom fortfarande existerar i deras land. I Sverige t ex, med dess högt utvecklade socialförsäkringssystem, hävdar människor felaktigt att det inte finns någon fattigdom. De ser inte fattigdom som något komplicerat. De hänför det till brist på resurser eller den fattiges eget fel. Men fattigdom och social marginalisering är mycket mer än så. De handlar om ojämlikheter när det gäller rättigheter och tillträde till rättigheter – vi har rätt till vår andel. Det är en bra sak att det talas mer om fattigdom och social marginalisering, särskilt när det görs av personer som vet vad de talar om, vilket höjer profilen på problemet. Ibland kan det ha en negativ påverkan. Problemet är att man sätter en etikett på människor: de fattiga ses som sårbara, men ser inte nödvändigtvis sig själva på det sättet. Invandrare t ex sägs vara sårbara, men om man frågar dem, svarar de ofta att de har det bättre i värdlandet än i sitt ursprungsland. Deras självuppfattning är inte att de är fattiga eller sårbara.

Socialtjänstemän kan antingen hjälpa eller stjälpa oss. Socialtjänstemän ser fattiga människor som klienter, som bidragstagare och inte som någon med kunskap om den situation de lever i som kan dela med sig av sin erfarenhet om det. En relation som bygger på beroende av socialarbetaren kan också uppstå, vilket påverkar hur fattiga människor uppfattas.

Mer resurser behövs, men kvaliteten på det sociala arbetet måste också förbättras med ett större deltagande från fattiga/socialt marginaliserade människor. Huvudsaken är att arbeta med människor så de kan fly undan sin situation.

Forskare har bara en bild av social marginalisering och fattigdom. De borde använda en delaktighetsmetod där personer med erfarenhet av fattigdom kan få en röst och delta i forskningsarbetet. Vi lever måhända i fattigdom, men vi kan fortfarande bidra med något. Vi har den inre styrkan att svara och det är den styrkan som måste bli ett påtryckningsmedel.

Massmedia

Massmedia tar ofta till en och samma infallsvinkel på fattigdom genom chockerande, skrämmande och utmanande bilder enbart för att fånga läsarna/åskådarna, istället för att lära samhället något om fattigdom. Massmedia visar upp bilder på människor som dött av köld på vintern, men sopar fattigdomen under mattan när sommaren kommer. Massmedia förmedlar en orealistisk bild. Vi måste ändra detta sätt att porträttera. Det betyder att få en bättre förståelse för hur massmedia arbetar och därmed bli bättre på att använda verktyg för kommunikation, framförallt genom att tvinga fram bra relationer med journalister, så att de lär sig att respektera personliga historier istället för att exploatera dem i ökande upplagor/inför läsare/tittare.

Den positiva sidan av hur fattigdom porträtteras i medierna, är att den allmänna opinionen utmanas och kallas till uppmärksamhet till problemen med fattigdom och social marginalisering i våra samhällen. Massmedia och nya kommunikationsteknologier måste användas för att få ut vårt budskap.